Zondag 8 november 2026

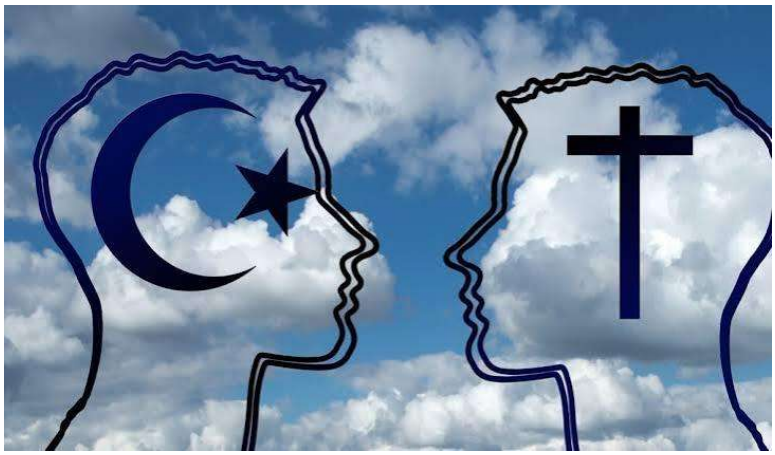

Doelstelling: Christenen en Moslims kennen overeenkomsten naast verschillen.
En toch ….. 'Christenen loof Hem met Abrahams kinderen samen' (NLB 868, 5)

Overweging: ***Wij zijn elkaar 'aan het licht gekomen'****.*

Opa, wat is nu eigenlijk jullie naam van god voor God, vroeg laatst mijn kleinzoon van 13. Allah is god bij de moslims, Adonai is de naam van god bij de joden, maar jullie zeggen God voor god? Jezus kan het niet zijn want die is geen god!
Ik vond een uitweg dacht ik en zei: God is voor ons de Eeuwige of de Ene.
Dat is niet waar opa, want dat zegt niemand zo!
Ik had wat verzonnen dus. Een volgende poging, om te mislukken?
Je kan een god noemen met ėėn andere naam voor hem, dat hebben we net gedaan, maar je kan een god ook noemen als je uitlegt wat die naam betekent en dat gaat soms moeilijk in ėėn woord. Wat is hij voor jou? Wat heeft hij jou te zeggen?
Het bleef verrassend stil.
Wist je dat moslims van Allah zelfs zeggen dat je Hem pas kent als je zijn negenennegentig mooiste namen kent en weet wat ze betekenen voor jou?
Zo, negenennegentig? Nou, waarom geen honderd dan? En … is dat te onthouden?
O jawel, vraag het Mohammed maar eens uit jouw klas?
En nog iets: toen Mozes voor de Farao van Egypte stond, de machtigste man ter wereld. moest hij zeggen: 'Laat mijn volk gaan!' Mozes is doods-bang en voelt zich absoluut niet geschikt voor deze gigantische taak en zegt: 'Waarom ik?' Moet je horen wat God dan zegt: 'Ik zal met je zijn'.

Mozes vraagt nog eens hoe hij God moet noemen als het volk hem vraagt wie hem gestuurd heeft om weg te trekken uit Egypte. ‘Wie is dat wel niet waarover je praat?’ Zeg dan: ‘Ik ben die Ik ben’. Dat betekent: ‘Ik zal er zijn voor jou, ik ben bij en met jou’.
En nog eens iets anders: Sara en Hagar waren twee vrouwen bij Abraham. Sara had een zoon en Hagar had een zoon: Izaäk en Ismaël. Maar Sara en Hagar konden niet goed met elkaar en Abraham vond dat hij Hagar en Ismaël moest wegsturen. de woestijn in met brood en water. : Toen het water op was en Hagar dacht dat ze zouden sterven, hoorde God het gejammer van de jongen. Een engel wees haar een waterbron aan en herhaalde de belofte dat Ismaël stamvader van een groot volk zou worden, net als zijn vader Abraham met zijn zoon Izaäk. En weet je wat Ismaël betekent: ‘God hoort’. Snap je nou dat een naam ook maar een naam is, maar een naam is veel meer dan een naam. Dat voel je van binnen en dat is bij je als het nodig is, als je het nodig hebt!
Het was een vraag van mijn kleinzoon IsmaÏl van 13 jaar oud.

Het doet me ook denken aan die leerling uit HAVO-4 die niet mee deed in mijn les over Godsbeelden. U praat over God alsof u het over een mens heeft. God is God, niets menselijks is aan Hem gelijk. Als God het beeld van een Vader of een Herder is, dan is God niet meer God. Onder Hem vallen de negenennegentig mooiste namen en als u er ėėn of twee kiest, laat u er 97 vallen. God is veel meer dan u ooit zult beseffen, mensen vallen in het niet bij Zijn namen.
Was ik niet even een leerling onder leraar Mustapha uit HAVO-4?

Corry Nicolay is een Nederlandse dominee die zich onder andere via haar website Kleurrijk Geloven inzet voor een kleurrijk geloof. Zij schreef over het geschenk van geloofsverschillen als volgt:

‘Jezus mag nooit de reden vormen tot een kloof en scheiding tussen mensen. Moslims kennen Jezus als heilige profeet, voor hindoes is Jezus ėėn van de menswordingen van God en joden zeggen vaak tegen mij: ‘Met alle respect voor jouw Jezus, maar wij wachten nog op de Messias’. De bergrede van Jezus in de Bijbel over de richtlijnen voor ons leven vind ik in delen terug in de Koran en in oosterse geschriften. Met het grote levensgebod wijst Jezus naar de Tora en profeten. Hij zegt: ‘Behandel de ander net zoals jij wilt dat ze jou behandelen’. Hierbij sluit Jezus aan bij de wijsheid van Confucius die zo’n vijfhonderd jaar

voor hem leefde. Jezus kende de andere levens- en geloofsopvattingen van mensen en putte daaruit bij zijn spreken en handelen vanuit God. In navolging van Jezus kies ik als christen voor het perspectief van de geloofsverschillen als inspiratiebron.

Het gaat er niet om of je het eens bent met elkaar, maar dat je elkaar eerst wilt begrijpen. Het is een groot geschenk van God, dat wij elkaar begrijpen. Ik merk dat jonge mensen geen huiver of angst voor geloofsverschillen kennen, maar wel nieuwsgierigheid. De jeugd groeit op met de diversiteit en vindt dat meestal gewoon. Misschien is het handig om in dit geval van hen te leren in plaats van andersom.

Het mooiste wat we elkaar als mensen toe kunnen wensen is: Gods vrede voor jou. Als een rode draad loopt het geloofsverlangen naar 'Gods vrede voor mensen op aarde' door het joodse, islamitische, hindoeïstische en christelijke geloof. Stel je voor wanneer alle gelovigen die vrede van elkaars geloof serieus nemen en op aarde proberen te leven! Dan zie je als het ware voor je, hoe het Goddelijke visioen van vrede op aarde door mensen vanuit de inspiratie van het geloof, waar gemaakt wordt. Het is mogelijk, wij mensen kunnen dat. En God zij dank, mogen we erop vertrouwen dat wij niet op eigen kracht alleen het visioen van vrede op aarde handen en voeten hoeven te geven. We zijn elkaar gegeven om hierin samen te werken en God helpt'.

Piet van Midden schrijft over een vrouw in zijn Groeibijbel: 'Heer, u bent een bijzonder mens. Mijn dochter is ziek in haar hoofd. Ze doet de gekste dingen'.
Jezus zei geen woord en liep door. Maar die vrouw liep achter hem aan en bleef maar roepen: 'Kyriëleis, het kan u toch zeker wat schelen hoe ik erbij zit, of niet soms?'
Jezus zei: 'Moet je eens goed horen. Ik hoor bij Israël en niet bij jullie. Wij bestaan gewoon niet voor elkaar. Je kunt toch niet het brood dat voor de kinderen bestemd is aan de honden voeren? Nou dan, wat ik doe, doe ik voor Israël, niet voor jullie'.
Jezus wilde alweer verder gaan, maar hij was nog niet van die vrouw af. Ze zei: 'U hebt groot gelijk. Maar als de kinderen aan tafel morsen, eten de hondjes de kruimels van de grond. Laat mij dan maar zo'n hondje wezen'.
Jezus bleef staan en keek haar aan. Hij zei: 'Wat ben jij een mooi mens.

Wat jij zegt, raakt me diep. Ik ben er niet alleen voor jou, jij bent er ook voor mij. Jij geneest mij, vooral van het idee dat ik er alleen voor Israël ben. Dat zat gewoon in mijn hoofd. Wat heb jij een groot vertrouwen in mij. Als jij er niet was geweest, had ik me afgesloten voor mensen als jij'. 'En wat je dochter betreft: het komt goed met haar. Ze kan trots zijn op zo'n moeder'. Toen de vrouw thuiskwam, viel haar dochter haar om de hals en zei: 'Mam, ik ben zo blij met jou'. Aan het licht komt: Buitenland wordt binnenland!

Ik dacht in dit verband ook aan Dorothee Sölle die zich in haar eigen versie van Psalm 150 scherp uitte over wat zij aan het licht ziet komen:

Looft God niet meer overal,
zoek hem niet bij macht, getal,
denk hem niet in pracht en praal,
geef hem niet een koningszaal.
Slijp hem van de ronde gulden.
Maak van hem geen topfiguur,
in de wolken, hoog en guur,
– hij bedankt voor al die hulde!

Looft God als de minste mens,
vogelvrij en zonder grens,
ieder ogenblik bedreigd,
leven dat geen aandacht krijgt,
diep miskend en grof bestreden.
Hij hoopt dat er mensen zijn,
die hem zoeken in het klein,
waar hij roept om recht en vrede.

Kortom: als je van leraar leerling weet te worden, zal 'het licht je toevallen'. Wie in de ontmoeting van mens tot mens weet te stralen, dan 'Er zij licht'.

Moge het zo zijn.